

— А хто-ж винен, — промовив о. Мойсей, — коли й ти сам незгірше колеснищогошителя Фараона! Гладчасні що дня, нівроку тобі.

— Ти й правду кажеш, о. Мойсєє! Не давно стулив я собі отсю рясу. Не жаль би було, як би не сказав кравцеві, а-то казав і наказував: не ший же тісно, ший як можна ширше! Коли вчора дивлюсь: на плечах розлізлося шитво. Я до попаді: показую та лаю кравця. А вона мені як одрубала, та ще й при дочках: «Не кравець винен! Сам розлавишся, то й одежа мусить роздатися. Не залізна-ж!» Я покинув рясу, та мерщій з хати! Ха, ха, ха! А тут, не тобі кажучи, ростуть дочки так швидко, як на дріжках! У других дочки й в двацять років ходять в куценькій сукні. А в мене отсе менше дочці тринадцять, так її хоч зараз за-між давай! Одна другу доганяє! Не знаю, що й робити на світі. Богослови знають, що в мене не гурт-то грошей, обминають мою хату, або приїдуть, обідять, обіпють, понохають, та и поїдуть. А мої дочки сидять, хоч і хореші, — враг їх не взяв! Буду видавати, хто перший трапиться! хоч би і за дяків. А де-ж я їх подіваю? До старших двох вже богослови й не приєватується. Кажуть, що старі. А їм всього вісімнадцятий та девятнадцятий рік!

— Чого се ти, о. Федір, взявся на своїх дочок? Вони-ж дурно не їдять твого хліба! Вони коло всього, а твоя матушка тільки порядкує.

— От так пак! Ба ще-б посідали та руки поскладали! Вони, бач, і робили-б, що тільки плетали на пальцях якесь своє драгтя. А я їх до пекарні! Робіть, кажу, діти самі на себе! На вас слуг